

Al vent del món

«¿Estem disposats a fer-nos càrrec de la nostra pròpia merda?»

Gustavo Esteva

En la vida, com en tot, es pot suspendre. I es pot no aprendre. I també es pot, en la pitjor versió de totes, no voler aprendre. Em temo que aquesta darrera hipòtesi és la decisió que han pres alguns dels que integren el bloc de les dues-centes entitats econòmiques que instaven fa ben poc, amb urgència i sense cap mena de debat, a ampliar les pistes de l'aeroport del Prat. Abans de l'estiu. Ja. Ara. Inajornablement. Perquè ho diem nosaltres. I punt. Contra la mania enquistada i el miratge persistent que aquells dos-cents eren la veu única, unànime i unívoca de la societat civil catalana i la resta no passem de figurants, dimarts passat tres-centes entitats van citar-se al Museu de Ciències Naturals de Barcelona per dir la seva sobre la pretesa ampliació de l'aeroport del Prat. I per dir categòricament no, esclar. Entre ells, la Unió de Pagesos, el Consell de la Joventut de Catalunya, la Xarxa d'Economia Solidària, Lafede.cat o Ecologistes en Acció. Els arguments fonamentals són múltiples: ambientals, econòmics, polítics, socials, culturals i de salut.

L'únic sectarisme realment existent, i quasi fanàtic, és el que obliga a sacrificar-ho tot en l'altar del creixement econòmic il·limitat

Però com sol passar, els que encara creuen que el país és només seu i la resta som comparsa dispensen desprestigi i silenci als qui aixequen el dit i demanen el dret a la paraula contrària. És curiós com defugen tot debat els que pretenen guanyar-lo. Debat sense debat i fer com si sentissin ploure davant els que s'hi oposen perquè no els sobra cap raó ni els falta cap motiu. L'altre clàssic tafurer és recórrer a la trampa de la urgència temporal –o ara o mai–. Però decidir quan presentes la proposta i en quins terminis

temporals ajustats cal enllestir-la és pura decisió política. En aquest cas, per escapolar-se del debat. Amb una dolorosa premissa prèvia, com han dit els *altres tres-cents* aquesta setmana: abans de començar, els impulsors han demostrat un escàs coneixement i una nul·la sensibilitat davant tot el que té relació amb energia, clima i ecosistemes. No es deuen haver assabentat que París, Roma o Marsella han renunciat a ampliar l'aeroport. I estan més dedicats a vendre fum dient que això serà com l'Exposició Universal de 1929 o els Jocs Olímpics del 1992. Pluja de milions i mannà del cel, que resisteix poc qualsevol anàlisi meticulosa.

Front comú empresarial per ampliar l'aeroport del Prat

Destacant com sempre i acostumat als estirabots, el president de la patronal Foment del Treball –ho escriuré un cop més: el mateix que, en esclatar el covid i mentre tothom instava a la solidaritat, demanava abaixar impostos i avançar cap a l'acomiadament lliure– va afirmar que "els sectarismes ideològics" no podien aturar el projecte. A Sánchez Llibre caldria retornar-li la mateixa frase, exactament la mateixa, capgirada del tot: el sectarisme ideològic no pot impulsar i accelerar aquest projecte. Perquè diria que, en aquest debat irresolt, l'únic sectarisme realment existent, i quasi fanàtic, és el que obliga a sacrificar-ho tot en l'altar del creixement econòmic il·limitat, tot vantant-se de la crisi climàtica global i el declivi –*peak oil*– dels combustibles fòssils, reconegut per la mateixa Agència Internacional de l'Energia (AIE) i fixat el 2006. La fantasia, gairebé mite, del creixement sense fi –"més, més, més"– en un planeta finit, amb límits biofísics i en un context d'extralimitació ecològica reconegut per tota la comunitat científica. Només caldria recordar-los que l'any vinent farà cinquanta anys de la publicació d'*Els límits del creixement* del matrimoni Meadows. Un encàrrec, per cert, del Club de Roma. El 1992, vint anys després, constataven que no s'havia fet res del que s'hi recomanava, sinó tot el contrari. Veurem què diuen l'any vinent.

Sánchez Llibre, literalment, afegia que els sectarismes ideològics –intent sistemàtic per criminalitzar l'ecologisme i no considerar-lo interlocutor– no poden avantposar-se "als interessos generals de tota la societat". Vejam, ¿això com va?, ¿ho tria i decideix ell quin és l'interès general? Perquè ¿en quina instància democràtica s'ha decidit que ampliem una pista en la mateixa Europa on cada any moren 400.000 persones per contaminació de l'aire? Al capdavall, la frase és freudiana, reversible i gairebé acusatòria: pretén vendre interessos econòmics ben particulars i colar-los com els interessos generals de tota la societat. Que aquests tics propietaris són elitistes i sectaris i tenen un deix autoritari i predemocràtic, no caldria ni dir-ho. La resta, és el mateix de sempre, gairebé de manual i només cal tirar d'hemeroteca: també van anunciar "pluja de milions i llocs de treball" quan subhastàvem el país a preu de saldo a l'Adelson amb el fallit projecte de la cantarella d'Eurovegas. I tants d'altres.

El més silenciàt és el més cabdal: si finalment no hi ha ampliació serà, principalment, per la irresponsabilitat i els incompliments dels seus impulsors

Paradoxes acumulades, ja és curiós que els que s'atribueixen ser el cor del sistema siguin tan antisistema, atès que si volen ampliar l'aeroport del Prat només tenen una dràstica

opció: petar-se la fràgil llei catalana de canvi climàtic, els minsos Acords de París rubricats per l'Estat i les preclares directives ambientals europees. *Hat trick* il·legal. No és poc. Faltava Casado sostenint que els polítics hem de pensar en l'avui i no en el demà. Subtext radical neoliberal: els que vinguin, que es fotin. ¿Els nostrats hiperrealistes quan pensen assumir la realitat? Perquè viuen en una realitat que ja no existeix i prenen les mateixes decisions que ens han dut fins aquí. Pur nihilisme, des de la fantasia afegida de creure que els impactes ecològics no tenen impacte econòmic en un context de crisi múltiple i simultània: energètica, econòmica, ecològica i de biodiversitat. Què és el que podem fer? Accelerar o mitigar, benzina al foc o aigua a l'incendi, cavar el forat o frenar. Fora d'això, em quedo amb Riechmann quan sosté que tenim un full de ruta ben tèrbol: haurem de triar entre el dolent i el pitjor i, si seguim fent l'irracional, entre el pitjor i el funest.

Catalunya al revés

Ara bé, el més silenciats és el més cabdal: si finalment no hi ha ampliació serà, principalment, per la irresponsabilitat i els incompliments dels seus impulsors. Aquest gener la Comissió Europea ha emès un duríssim informe contra Aena per les greus infraccions i el deteriorament ambiental que perpetra al Prat des del 2006. On hi anava el corredor biològic hi van posar aparcaments. És l'únic que caldria dir-los: abans de noves promeses, dediqueu-vos a complir el que cínicament incompliu fa 15 anys. "Catalunya sap perfectament ampliar un aeroport respectant el medi ambient", va dir Salvador Illa el 12 de juny al Parlament. Doncs no –fets, no paraules– resulta que no en sap. Al final, terrible paradoxa postpandèmica, l'únic que ha aturat desnonaments, que ha fet reduir la contaminació de l'aire, que ha permès que es tanquessin els CIE temporalment o que ha garantit que durant un breu lapse de temps ningú dormís al carrer, no han estat decisions polítiques, econòmiques i ambientals sensates sinó el maleït covid-19. Diu ben poc de tot plegat i de tots nosaltres. Aleshores, "de què parlem mentre no parlem de tota aquesta merda?": provin d'apropar-se al Poliorama a veure el darrer treball imprescindible de La Calòrica. Riuran per no plorar i ploraran per no haver de riure. Però el drama els vindrà després, quan abandonin el teatre i topin amb l'estricta realitat i el seu idèntic efecte: que ploraran per no haver de riure de pena i que riuran de por per no haver de plorar, escoltant un president del govern dient que un 'txuleton' al punt de sal és imbatible i constatant que el que sí que s'amplia, ininterrompudament, és la vergonya.

(https://www.ara.cat/opinio/vent-mon-david-fernandez_129_4048757.html)

David Fernàndez

+ SEGUEIX-ME

Periodista i activista social – Es reconstrueix sempre des dels dubtes, les cendres i les runes –i qui no ho sap, es torna a carregar el món–. Però per no deixar-les a la intempèrie, albergo esperances: que mai no sigui perquè no ho vam intentar. Per si un cas, sempre indesinenter.

